

15 — Ovaj krug sam smislio

Ikar je jurio dubinama ispisanim zvezdama Mlečnog puta, približavajući se odredištu. Sonda je, zajedno sa nevoljnim putnikom, dahtala pred najavom monstruozne gravitacije. Pogledom vuka za-tečenog u klanju, zurio je u ekran na komandnoj tabli. Nije ga plašila smrt. Plašila ga je neizvesnost načina na koji će umreti. Koliko blizu će uspeti da joj priđe pre nego što ga raskomada?

Tipkao je prstima po sedištu, grčevito iščekujući. Možda prođe sekunda. Možda prođu godine. Decenije čak. Niko nije znao šta se tačno dešava na horizontu događaja. Ta je granica delila dva svemira. Poznati i nepoznati. Istraženi i tuđ. Za njega je to bila linija koja je delila život upakovan u sondu od smrti otpakovane u bezizlazju...

Henri slegnu ramenima i pomisli kako se nikada neće pokajati. „Ha. Nikada.“ Ironija izrečenog prožme mu telo izmučeno putovanjem i on se glasno nasmeja, popustivši istom porivu koji je osetio i u sudnici. Onda kada je kazna prvi put prevalila suve sudi-jine usne.

Henri Jay Junior iz Oklahoma Sitija, proglašeni ste krivim za potpirivanje, izazivanje i raspirivanje Četvrtog svetskog rata. Vaša zloupotreba pozicije predsednika Ujedinjenih planeta nezapamćena je u istoriji ove organizacije. Krivi ste za smrt šesto milijardi osamsto miliona i dvesto hiljada stanovnika. Krivi ste i za uništenje polovine planetarnih infrastruktura, za nepovratno zagađenje vode, vazduha i zemlje, kao i za istrebljenje nebrojenih biljnih i životinjskih vrs...

Zagrcnuvši se u naletu osećanja, sudija otpi gutljaj žućkaste vode, glasno se zakašlja, i sa naporom čoveka čiji je uzdah umesto njega smrt udahnula, tišim glasom nastavi:

Kako su svetovi postali nepodnošljivi za život, osuđeni ste na jedinstvenu kaznu u istoriji Ujedinjenih planeta i njihovog sudskog sistema...

U tami sonde, pokvarenog kabinskog osvetljenja, Henri je razmišljao o sudijinim očima. Upamtio ih je dobro. Urezao u kamen. Njihov odsjaj beznada iskrio je noćima u Ikaru.

Sonda se jače zatrese i on se promeškolji u sedištu, poželevši da može da dobija radio poruke. Nedostajalo mu je prisustvo ljudi. Sada su ga na njih podsećali samo početni taktovi omiljene *Shine On You Crazy Diamond*, i on nerado prizna da mu, u ovoj zaglušujućoj tišini, zvuče veoma morbidno...

...morbidnost i opsesivnost akcija bivšeg predsednika Ujedinjenih Planeta prevazilazi zdrav razum, i ovaj sud nema izbora nego da Henrija Jay Juniora proglasi neuračunljivim...

Gomila prisutnih prekinula je izricanje presude uskovitlanim negodovanjem i psovkama. Sudija Fridrih obuhvati pogledom celu prostoriju, iskusno sačeka da se oluja stiša, pa nastavi:

No, bez obzira na izrečeno, zbog specifičnosti krivičnog dela, ovaj Sud neće imati milosti prema osuđenom. Henri Jay Junior osuđen je na put u centar naše galaksije, odakle će izvestiti o postojanju novih svetova ili umreti rastrgnut silom gravitacije. Istraživanje srca Mlečnog puta, u potrazi za pogodnim planetama, poslednji je projekat na kojem je čovečanstvo radilo pre rata, uzbunjeno neiz-

drživim brojem stanovnika na planetama. Henri Jay je naša propast i naša nada istovremeno...

U ovom trenutku sudija je umorno spustio tablu sa koje je čitao presudu, podigavši pogled prema osuđeniku. Lekari su mu davali još nekoliko meseci života i on je zbog toga osećao radost. Milijarde nisu imale priliku da se sa životom oproste. Niti da se zapitaju kad je tačno galaksija počela da se urušava kao niz domina naslaganih rukom ludaka. Gledao je prisutne u sudnici i njihova besna lica, i pitao se o ljudskom porivu za rušenjem. O besmislu kažnjavanja kada je sve gotovo i o smislu kazne koju je upravo izgovorio. Fridrih se nakašlja još jednom i još jednom pogleda Henrija očima iz kojih je život isticao u mlazevima.

Taj pogled progonio je Henrija bespućima vasiona. Na kvarno mu se uvlačio u snove i halucinacije, i tamo ga razapinjao i primoravao na pokajanje. Tamo ga rasporio i opet ušio. Tamo ga ubio, da bi ga opet oživeo. Tamo mu iznova i opet sudio.

Pomislio je da i ovog puta halucinira kada se ispred njega svekoliko postojanje urušilo u ništavilo.

Samo tako.

Čak ni tama.

Ne ona stara koja odaje utisak dubine u kojoj će se jednom, negde, nekad naći bar neki skup zvezda. Nikakvo ranije iskustvo nije moglo da ga pripremi za ovaj trenutak. Mozak je odbijao poslušnost očima, a oči ekranu na komandnoj tabli.

Kabina Ikara najpre se deformisala u bezobličje, a zatim se beskonačno rasteglila po uzdužnoj osi.

Malena sonda naišla je na zjapeću prazninu u svemiru.

Malena svest susrela se sa nezamislivim.

Jedna ćelija sudarila se sa drugom.

„Prešao sam horizont događaja“, bila je poslednja Henrijeva misao u stvarnom vremenu, pre nego što mu se telo u crnoj rupi raspalo na čestice.

„Prešao sam horizont događaja“, bila je prva Ne-Henrijeva misao u imaginarnom vremenu, nakon što su mu se svest ponovo sastavila.

Putovao je unazad kroz prostor i vreme.

U neodredljivom pravcu.

Kroz topli svemir crvene boje.

Slobodan od kazne.

Oslobođen uspomena.

Uz daleke *Shine On You Crazy Diamond* taktove.

Ne-Henri sećao se samo jedne opsesivne ideje, a onda ju je pregazio niz novih informacija. Sećao se samo jednog pogleda, a onda ga je dnevna svetlost spalila kada je konačno otvorio oči.

„Kako ćemo ga nazvati?“ čuo je pitanje tek probuđenim čulom sluha.

„Kako ti želiš, dušo. Najposle, ti si se mučila na porođajnom stolu čitave noći“, muški glas bubnjao mu je u opnama, dok mu se telo bolno budilo.

Zaplakao je, gorko.

„Ja bih ga nazvala imenom tvog pravog oca.“

Muškarac je klimnuo, odobravajući.

„Adolf je lepo ime“.